

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når jeg tager ordet til hr. Hans Jørgen Jensens indlæg, er det, fordi jeg vil sige, at jeg forstår godt, hr. Hans Jørgen Jensen er glad for, at det er lykkedes at få etableret en forståelse i Folketinget for, at der skal sættes penge af til en alkoholforskningsfond, men jeg må sige til hr. Hans Jørgen Jensen, at han tog munden for fuld, da han begyndte at opridse disse planer for bevillingsnævn osv., som han indkasserede Det Radikale Venstres støtte til.

Vi har fra radikal side sagt: Vi vil gerne være med til at etablere en alkoholforskningsfond, vi vil gerne være med til at prøve at skaffe de penge bl.a. i forbindelse med afgiftsnedsettelsesforhandlingerne, og vi vil gerne være med til at give en mulighed til folk, der vil lave et projektorienteret forbyggelsesarbejde på alkoholområdet. De kan selvfølgelig søge denne fond og sætte et arbejde i gang decentralt.

Det forslag, som ikke kom igennem i Sundhedsudvalget, lovforslag nr. L 129, havde Det Radikale Venstre ikke støttet. Men vi støtter helhjertet den fond og det projektarbejde, der kan gå i gang på frivillig basis.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg er lidt overrasket over, at vi får denne debat under dette punkt, da det jo er et sundhedspolitisk forslag, men jeg vil gerne tilkendegive, at også Det Konservative Folkeparti mener, der er behov for en fortsat stærk indsats til forebyggelse og behandling af alkoholmisbrug. Vi lægger faktisk – ligesom jeg hørte fru Inger Stilling Pedersen gjorde det – vægt på den indsats, som ydes af de private alkoholmisbrugsbekæmpende foreninger og organisationer, hvis omfattende rådgivnings- og omsorgstilbud og direkte kontakt med alkoholmisbrugere og deres familier er af meget stor betydning for praktisk alkoholpolitik.

Vi finder det derfor af særlig betydning, at de private alkoholmisbrugsbekæmpende foreninger og organisationer styrkes såvel på landsplan som lokalt.

Ole Donner (FP):

Det lovforslag, der ligger til behandling her, er en del af en afgiftspakke, som Fremskridtspartiet ikke er med i forlig om.

Fremskridtspartiet kan ikke følge regeringens forslag om at nedsætte afgifterne på øl og vin på nuværende tidspunkt. Vi synes, det er helt galt, at man nedsætter afgifterne på øl og vin og finansierer denne nedsættelse gennem en forhøjelse af dieselaftgiften for biler. Derfor stemmer vi imod lovforslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne sige til hr. Hans Jørgen Jensen, at det, der nu skal tages stilling til, er, om man synes, at øl og vin skal blive billigere eller ej. Og jeg forstod, at hr. Hans Jørgen Jensen i grunden var imod forslaget, men ligesom for at dulme sin dårlige samvittighed inddrog han et andet forslag, hvor Socialdemokratiet desværre ikke har villet give de private organisationer den plads, som de burde have.

Men lad os nu holde os til det foreliggende lovforslag. Vi konstaterer altså, at hr. Hans Jørgen Jensen stemmer for, at øl og vin bliver billigere. Det er det, det handler om. Alle de smukke ord kunne vi så lytte til, men lad os nu se, hvad hr. Hans Jørgen Jensen stemmer, det er det afgørende, og hr. Hans Jørgen Jensen kan så se, hvad Kristeligt Folkeparti stemmer. Hr. Hans Jørgen Jensen kan se, at Kristeligt Folkeparti stemmer imod af sundhedspolitiske grunde, men vi er også imod, at vi belaster erhvervslivet for at kunne finansiere billigere øl og vin.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Kofod-Svendsen, at jeg foretrækker altid at leve i realiteternes verden. Jeg ved, at dette forslag vil blive vedtaget, uanset hvad jeg stemmer. Det, der er tale om, er, at det, som jeg i mit politiske arbejde har fået tilslutning til i den socialdemokratiske folketingsgruppe, er, at man sætter noget andet i stedet for. Jeg tror altså på, at det er en god ting, at man støtter de private organisationer. Det forslag, der lå fremme, var et forslag, der ene og alene skulle udbygge de private organisationers muligheder for at gøre noget. Men hr. Kofod-Svendsen – ja, undskyld jeg siger det – ved ikke tilstrækkelig meget om, at der ikke i alle landets 275 kommuner findes patientforeninger eller afholdsbevægelser. Det findes kun i 80-100 kommuner, og det vil sige, at man ville mangle over 175 kommuner, som ikke ville have nogen private organisationer, der kunne gøre noget.